

Benvolguda companya, benvolgut company,

Abans que et prenguis els dies de descans de les festes de setmana santa voldria fer-te arribar unes informacions i unes reflexions en relació al fets ocorreguts el passat dia 4 a la nostra facultat de Filosofia i Lletres. La mateixa Facultat ha elaborat un relat precís dels fets (es troba a la web) i tant el Consell de Govern del dia 6, com les Juntes Permanents de les facultats de Filosofia i Lletres i de Psicologia han donat suport a les decisions preses pels degans i per l'equip de govern, però jo voldria que, més enllà de la descripció dels fets, puguis entendre què va fer que el rector de la teva universitat prengués una decisió tan difícil i excepcional al nostre campus.

No crec que ningú pugui dir que el nostre no és un campus tolerant. No cal que et recordi el nombrosos exemples de manifestacions, tancades i protestes de tota mena que han viscut les parets de les nostres facultats. De fet, en més d'una ocasió he rebut escrits crítics amb aquesta permissivitat, demanant intervencions més enèrgiques. Però sempre he entès que la voluntat més estesa al campus era la d'exercir al màxim la tolerància i cercar solucions per les vies de diàleg i de la mediació.

El fets de dia 4, però, van ser excepcionals. És excepcional que un grup de persones, algunes encaputxades, ocupi una facultat per la força i sense previ avís i ordeni a la degana la sortida de tots els treballadors i estudiants. És excepcional que aquestes mateixes persones amenacin els professors i professores i els estudiants i prenguin fotografies d'aquells que no acataven de forma immediata les seves instruccions. És excepcional que es tanquin amb cadenes i barricades els accessos a la facultat, privant totes les persones del dret a desplaçar-se i posant en perill la seguretat de la Facultat.

L'exigència dels ocupants que el rector llegís davant dels mitjans de comunicació i sota la seva vigilància un escrit declarant la UAB en fallida econòmica i la insubmissió a tot el procés derivat de la declaració de Bolonya em va semblar inimaginable. Cap persona no ha de ser obligada a llegir un text en el que no creu. I molt menys encara, el representant electe d'una institució universitària no pot de ser coaccionat per conculcar tots els acords dels seus òrgans legítims i donar satisfacció a un grup no identificat. Acceptar un xantatge així crec que hauria produït un dany considerable a la nostra institució. Va ser en aquestes circumstàncies, i després de diverses negociacions i diàlegs absolutament estèrils, que vaig decidir autoritzar la intervenció per obrir els accessos a la facultat, i no pas, per descomptat, per carregar contra els estudiants implicats en aquestes accions.

Era ben conscient dels costos que tenia la decisió que vaig prendre. Que podia instrumentalitzar-se, tal com s'ha fet. Que costaria explicar-la i que els mitjans de comunicació es centrarien en els aspectes de més impacte i difícilment voldrien la reflexió sobre el rerafons del problema. Sabia els enormes costos personals que una decisió així comportaria. Així i tot, en aquells moments i després de parlar amb diferents persones vaig decidir autoritzar la intervenció. Em sap molt greu, ho entenc òbviament com un fracàs de les vies de negociació, però no em penedeixo i crec que ho tornaria a fer.

Deixeu-me acabar amb dues reflexions. La primera és que en cap cas no voldria criminalitzar el grup de persones que va dur a terme aquestes accions. Crec, simplement, que el guionista es va equivocar. Hi ha fronteres que no s'han de sobrepassar mai. I el

respecte als drets i a la seguretat de les persones és una d'elles. Les amenaces i les coaccions no tenen lloc en un campus universitari ni a cap altre àmbit de la nostra societat.

La segona reflexió té a veure amb les seqüeles d'aquest incident. Aquests fets, en cap cas no han rebaixat els meus llimars de tolerància ni la meva fe en les vies de diàleg. Segueixo pensant que la universitat és, fonamentalment, un territori de debat, de diàleg i de confrontació d'idees des del respecte mutu. En aquest sentit, un grup de companys han començat ja a treballar en noves fòrmules per abordar, per les vies del compromís i la mediació, incidents com el que vàrem tenir el passat dia 4. Tinc l'esperança que aquest fet ens ajudi a enfortir les vies de diàleg i, en general, la universitat pública.

Sé que no tothom pot compartir les meves decisions i els meus punts de vista i no ho pretenc. Confio, però, que aquest escrit t'hagi ajudat a entendre millor tot el que va passar. A mi, si més no, haver-te escrit aquestes línies m'ha ajudat a sentir-me una miqueta millor.

Com sempre, ben cordialment,

Lluís Ferrer

14.03.08